

ster mente, at om der ogsaa maatte betales et Par Tønder Tiendeaagift høit, som det alle de andre Tønder til Gode. Men hvis de selv fodre det op eller slet ikke dyrke det, har det dog skadet dem, idet de have deres Afgifter satte i Bygpriser. De lide altsaa der fattigt et Tab, og jeg veed ikke, hvorvidt den høitærede Finantsminister maa mene sig berettiget til paa kunstlig Maade, at forhøje Kapitelstarten for disse; thi de Afgifter er det jo dog Meningen skulle svares efter den naturlige Værdi, som sættes paa dette Korn. Skulde det imidlertid lykkes at staffe os Jordbrugere en stor Indtægt ved Salg af vort Korn til høiere Priser, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at hvis Finantsministeren altsaa faar Ret, vil Følgen være, at vi Alle lægge os efter at frembringe en Masse Byg her i Landet, og medens vi standse Tilførslen fra Udlandet, komme vi da til i Løbet af nogle Aar at faae Overproduktion. Saa skulle vi exportere, men vi have da standset Forbindelserne med Udlandet, tabt vort Marked. De, vi tidligere fik vort Byg fra, ere gaaede til fremmede Markeder, og vi skulle altsaa begynde forfra igjen at indarbejde Forbindelser; men det er sandelig en kostbar Historie, hvis vi skulle til at indarbejde et nyt Bygmarked. Nu have vi det og faae gode Priser, og jeg tror, man skal vogte sig for at taste det bort, vi have. Det er fra et rent agrarisk Standpunkt, jeg har søgt at fremsætte de Ansuelser, jeg mener man maa have. Jeg har aldeles ikke set Sagen enten fra et Toldbeskyttelsesstandpunkt eller Frihandelsstandpunkt, som den ærede Minister, da han fremsatte Forslaget, gjorde Fordring paa man ikke maatte. Jeg tror imidlertid, at man af de Udtalelser, der ere faldne fra hans Side, maa faae Indtrykket af, at han nærmere staar paa Toldbeskyttelsens Side, medens jeg helder mest til Frihandelen. Derfor mener jeg naturligvis ikke, at det ikke er berettiget at beskytte til en vis Grad indenlandsk Industri. Særlig naar man i Norge har Beskyttelse, er man ikke berettiget til villaarligh at høre den, ligesom jeg heller ikke er blind for, at en temporær Beskyttelse til sine Tider kan være heldig. Men naar den høitærede Finantsminister har henvist til, at saa mange andre Lande have paalagt sig Told paa Korn og mener, at Strømmen gaar i protektionistisk Retning, og at vi her bør gaa samme Vej, saa vil jeg dog sige til den høitærede Finantsminister, at som gammel Sømand mener jeg, at man ikke saa gjerne skal lade sig drive af Strømmen, men tværtimod saa vidt muligt benytte Strømmen

som Hjælp til at komme derhen, hvor man vil, og naar vi tale om, hvad der skal gjøres for Jordbruget, have vi dog først og fremmest at se hen til vore egne Forhold og ikke til Andres. Finde Andre det tjenligt at paalægge sig Vaand og hævne fri Omsætning, saa er det ingen Grund for os til at gaa den Vej; med mindre det kan bevises, at det er til Gavn for os, for vort Jordbrug, for vort Samfund. Jeg tror, at det vilde være til Gavn derfor at benytte de Tilstande, som efter min Mening staves feilagtig i andre Lande, ved Protektionssystemet. Derfor for Exempel, Rusland ikke kan komme med sit Korn til Thykland nuvel, saa benytte vi os af de billige Priser, vi faae, vi gjøre det billigt at leve i vort Land, og i Længden skal det nok være den gunstigste Tilstand baade for Samfundet og for Jordbruget i Særdeleshed. Selv om man imidlertid vilde anse det for rigtigst at følge Strømmen, hvad jeg ikke kan indrømme, paastaar jeg dog, at vi kunne ikke sammenligne vore Forhold for Exempel med et Land som Thykland. Vi ere et lille Land, for hvilket det gjælder om en let og hurtig Forbindelse og Udveksling af vore Produkter med de store konsumerende Lande, Thykland er et stort Rige, som baade ved klimatiske og Jordbrugsforhold har saa mange Betingelser for Selvstændighed, at selv om de ville lukke deres Grænser og forbyde al Indførsel, kunde de subsistere. De have Agerbrug, Kul, Metaller og Alt, hvad de behøve til at leve, men vi kunne ikke eksistere uden baade Import og Export, og særlig vort Jordbrug skal eksistere baade nu og i Fremtiden ved en meget levende Omveksling med Omverdenen. Hellere end at sammenligne os med de store Fastlandsstater burde vi tage Exempel af Holland, Belgien, England. Vi kunne ikke stille os paa et saadant Standpunkt som Thykland; thi vi kunne, som den ærede første Taler mente, derved let udlætte os for Repræsantier. Derved mener jeg ikke, at fordi vi lægge Told paa Korn, skulde ogsaa en anden Magt lægge Told paa Korn; men derimod kunde det nok være, at et andet Land, som udfører Korn, kunde falde paa at lægge Told paa Ting, som vi udføre. Vor Skibsfart med Amerika har viist, hvorledes Veiligheden fremkommer. Det har viist sig, at selv vi, som lide ved Importen fra Amerika af Jeebevarer, have været i Stand til at exportere Jeebevarer, ja endogsaa Havebrugsfæger; igjennem Toldsatser kunde vi let affære os al den Veilighed til Udvikling og Afsetning for vort Jordbrug, som deri ligger. Som et lille Exempel kan jeg nævne, at det er blevet sagt mig fra et af vore store Svinestagterier i